

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że zawarte w tym przepisie pojęcie parodii stanowi pojęcie autonomiczne prawa Unii.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że istotnymi cechami charakterystycznymi parodii jest po pierwsze to, że nawiązuje ona do istniejącego utworu, jednocześnie wykazując w porównaniu z nim uchwytne różnice, a po drugie to, że stanowi wypowiedź humorystyczną lub żartobliwą. Pojęcie parodii w rozumieniu tego przepisu nie podlega warunkom, według których parodia miałaby wykazywać własny oryginalny charakter, rozumiany inaczej aniżeli wykazywanie uchwytnych różnic w porównaniu z parodiowanym oryginalnym utworem, że miałaby, rozsądnie rzecz biorąc, móc zostać przypisana osobie innej niż autor oryginalnego utworu, dotyczyć samego oryginalnego utworu lub wskazywać źródło parodiowanego utworu.

Jednakże zastosowanie w konkretnej sytuacji wyjątku przewidzianego dla parodii w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29 powinno zachowywać właściwą równowagę między z jednej strony interesami i prawami osób, o których mowa w art. 2 i 3 tej dyrektywy, a z drugiej strony wolnością wypowiedzi użytkownika chronionego utworu, który powołuje się na wyjątek przewidziany dla parodii w rozumieniu wskazanego przepisu art. 5 ust. 3 lit. k).

Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, czy zastosowanie wyjątku przewidzianego dla parodii w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29 – przy założeniu, że rysunek sporny w postępowaniu głównym odpowiada w zakresie cech istotnych wskazanej charakterystyce parodii – zachowuje tę właściwą równowagę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 listopada 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Leipzig – Niemcy) – Elisabeta Dano, Florin Dano przeciwko Jobcenter Leipzig

(Sprawa C-333/13) ⁽¹⁾

[Swobodny przepływ osób — Obywatelstwo Unii — Równość traktowania — Obywatele państwa członkowskiego niewykonujący działalności zawodowej przebywający na terytorium innego państwa członkowskiego — Wyłączenie korzystania przez te osoby ze specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 24 — Warunek wystarczających zasobów]

(2015/C 016/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sozialgericht Leipzig

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elisabeta Dano, Florin Dano

Strona pozwana: Jobcenter Leipzig

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że „specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne” w rozumieniu art. 3 ust. 3 i art. 70 tego rozporządzenia są objęte zakresem stosowania art. 4 wspomnianego rozporządzenia.

- 2) Artykuł 24 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy oraz art. 4 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 1244/2010, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego obywatele innych państw członkowskich są wyłączeni z korzystania z niektórych „specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych” w rozumieniu art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004, podczas gdy świadczenia te są zagwarantowane obywatelom przyjmującego państwa członkowskiego znajdującym się w tej samej sytuacji, w zakresie, w jakim tym obywatelom innych państw członkowskich nie przysługuje prawo pobytu na mocy dyrektywy 2004/38 w przyjmującym państwie członkowskim.
- 3) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie czwarte.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 listopada 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Anotato Dikastirio Kyprou – Cypr) – Cypra Ltd przeciwko Kypriaki Dimokratia

(Sprawa C-402/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Zdrowie zwierząt — Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 — Produkty pochodzenia zwierzęcego przeznaczone do spożycia przez ludzi — Urzędowe kontrole — Wyznaczenie urzędowego lekarza weterynarii — Ubój zwierząt)

(2015/C 016/06)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Anotato Dikastirio Kyprou

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cypra Ltd

Strona pozwana: Kypriaki Dimokratia

Sentencja

Przepisy rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one zasadniczo temu, by właściwy organ określił termin, w którym ubój zwierząt ma nastąpić, przy uwzględnieniu konieczności wyznaczenia urzędowego lekarza weterynarii w celu sprawowania kontroli uboju, i odmówił skierowania urzędowego lekarza weterynarii w dniach i godzinach wskazanych przez ubojnię, chyba że przeprowadzenie uboju w taki dzień jest obiektywnie konieczne, co powinno zostać ustalone przez sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.